

ת"פ 4004/02/15 - מדינת ישראל נגד שלום אלקיים

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 4004-02-15 מדינת ישראל נ' אלקיים(עציר)

בפני כבוד השופטת רונית בש
מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

שלום אלקיים (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. בדיון שהתקיים בפניי ביום 16.7.15, לאחר שמיעת חלק מפרשת התביעה, הורשע הנאשם בתיק זה, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים (ראה במ/1), בביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים, עבירה לפי סעיף 404 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בעבירה של התפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, בעבירה של גניבה, עבירה לפי סעיף 383(א) וסעיף 384 לחוק העונשין, בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו - 1986 (4 עבירות) ובעבירה של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין. יובהר, כי לא גובש בין הצדדים הסדר טיעון לעניין העונש.

2. כעת, לאחר שהוגשו ראיות לעונש והועלו טיעוני ב"כ הצדדים לעונש בפניי, כל שנותר הוא לגזור את דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

3. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, כדלקמן:

ביום 25.9.14, סמוך לשעה 23:50, ברחוב הכלניות 28, קריית טבעון, התפרץ הנאשם לביתה של רחל בלום, ילידת 1930 (להלן: "המתלוננת"), בכך שהזיז רשת בחלון הממוקם בסלון הבית וניכנס לתוך הבית דרך החלון בכוונה לבצע גניבה או פשע. המתלוננת, אשר באותה העת, שהתה במטבח, שמעה רעש בוקע מהסלון, ניגשה למקום באמצעות ההליכון והבחינה בנאשם. המתלוננת צעקה לעבר הנאשם "תסתלק מכאן", אך הוא בתגובה רץ לעברה ותקף אותה בכך שכיסה את ראשה במגבת מטבח אשר הייתה מונחת על ההליכון של המתלוננת ודרש ממנה: "תני את הכסף שיש לך", וזאת בכוונה לגנובו. עקב חששה של המתלוננת מפני הנאשם, מסרה לידי סך של 500 ₪ במזומן אשר הוציאה מארנקיה. הנאשם אשר הבחין כי בארנק נמצא כרטיס חיוב, דרש מהמתלוננת כי תמסור לו את הכרטיס וכן צעק לעברה: "מה הקוד הסודי",

זאת בכוונה לגובו. עקב חששה של המתלוננת מפני הנאשם, מסרה לנאשם את הכרטיס ואת הקוד הסודי של הכרטיס.

בהמשך לאמור לעיל, בתאריך 26.9.14, השתמש הנאשם בכרטיס בכוונה להונות וכן קיבל במרמה סך של 4000 ₪ מחשבונה של המתלוננת כמפורט להלן:

בשעה 00:03 הנאשם ניסה למשוך כספים בבנקט בסניף 735 בבנק הפועלים בטבעון, בשעה 00:04, הנאשם משך סך של 4000 ₪ בסניף הנ"ל וכן בשעה 00:06 ניסה למשוך כספים בסניף הנ"ל. בשעה 01:07, הנאשם ניסה למשוך כספים, בבנקט בסניף 895 בבנק לאומי בטבעון.

ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

4. בפתח הדיון בפנייביום 6.10.15 הגישה ב"כ המאשימה אתגיליון המרשם הפלילי של הנאשם ממנו עולה, כי לחובת הנאשם 17 הרשעות קודמות (סומן תע/1) ואת כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין בתיק בו הוטל על הנאשם מאסר על תנאי שהינו בר הפעלה בעניינו (תע/2). כמוכן, הגישה ב"כ המאשימה את טיעוני המאשימה לעונש בכתב (תע/3) וכן אסופת פסיקה (תע/4) להמחשת עמדתה העונשית של המאשימה. בטיעוניה לעונש בעל-פה בפניי ציינה ב"כ המאשימה, כי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, המאשימה רואה בעבירות בהן הורשע הנאשם משום אירוע אחד.
5. ב"כ המאשימה הוסיפה וציינה, כי הנאשם עצור בגין תיק זה מיום 21.1.15, אם כי במקביל היה הנאשם עצור בגין תיק אחר בגינו נעצר עובר למעצרו בתיק זה. ביום 23.7.15 נגזר דינו של הנאשם בתיק האחר (ראה תע/1) ובמסגרת גזר הדין הנ"ל, ניכה בית המשפט את ימי המעצר מתקופת המאסר בפועל שהושתה על הנאשם. לפיכך, ביקשה המאשימה שלא לנכות מהעונש שיושת על הנאשם את ימי מעצרו, זאת בכדי שלא לאפשר לנאשם ניכוי כפול של אותה תקופת מעצר. יוער בנקודה זו, כי הנאשם סיים ביום 18.10.15 לרצות את המאסר בפועל שהושת עליו בתיק האחר.
6. בתע/3 (טיעוני המאשימה לעונש בכתב) ציינה המאשימה, כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר ביצע את המעשה הכלפי קשישה כבת 85 אשר גרה בגפה, לאחר שפרץ לביתה בחצות הליל על מנת לגנוב ממנה כספים ורכוש. המאשימה ציינה, כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם הוא הפגיעה בשלום הציבור, רכוש וגופו ותיארה את תחושת האימה שאחזה בקשישה עת שגילתה כי באישון הליל פרץ לביתה אדם זר, אשר כיסה את ראשה במגבת ודרש ממנה את כספה. המאשימה הטעימה בנקודה זו, כי ככל הנראה מעשיו של הנאשם הותירו צלקות בנפשה של הקשישה אותן תישא כל ימי חייה.
7. המאשימה הטעימה בתע/3, כי עבירת דרישת נכס באיומים הינה ביסודה עבירת אלימות וכי על אף

שהמתלוננת לא נפגעה פיזית ממעשי הנאשם, אין דורשים כי תיגרם פגיעה פיזית של ממש כדי להתייחס בחומרה למעשה האלימות עצמו. באשר לעבירות ההתפרצות, ציינה המאשימה כי לא בכדי המחוקק קבע בצידה עונש של 7 שנות מאסר והדגישה כי, כניסה לביתו של אדם- למבצרו, בו הוא אמור לחוש בטוח ומוגן, גורמת לפגיעה אנושה בתחושת הביטחון והפרטיות, זאת לצד הצער ועוגמת הנפש הנגרמים לקורבנות העבירה.

8. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה את התכנון שקדם לביצוע העבירה והטעימה, כי הנאשם, לאחר שפרץ לביתה של המתלוננת, אף דרש ממנה באיומים את כספה והניח מגבת על ראשה כמוגם שהנאשם בחר ב"טרף קל", קשישה אשר לא עמד לה כוחה להתנגד למעשיו.
9. לפיכך, טוענת המאשימה בענייננו למתחם עונש הולם הנע בין 2.5 שנות מאסר בפועל ל- 5 שנות מאסר בפועל. המאשימה הדגישה בטיעוניה, כי הנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר וביקשה ללמוד מעברו הפלילי המכביד שלהנאשם, כי הפשע לו הוא דרך חיים. לפיכך, ובהינתן הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ביקשה המאשימה בטיעוניה לעונש לחרוג לחומרה ממתחם העונש ההולם במקרה זה. יוטעם בנקודה זו, כי בעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה, כאמור, כי הנאשם בעל עבר פלילי עשיר הכולל כ-17 הרשעות וקודמות בעבירות שונות- עבירות שעניינן התפרצות למקום מגורים, הפרת הוראה חוקית, שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר, זיוף בכוונה לקבל דבר, החזקת נכס החשוד כגנוב, הונאה בכרטיס חיוב, גניבה, קבלת דבר במרמה, החזקת חלק של נשק או תחמושת, החזקת סמים שלא לשימוש עצמי, איומים וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש. כמו כן, הדגישה המאשימה, כי לחובת הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה לתקופה של 12 חודשים.
11. באשר להפעלת המאסר על תנאי, עתרה המאשימה, כי בית המשפט יורה על הפעלת המאסר על תנאי במצטבר לכל עונש שיושת על הנאשם. ב"כ המאשימה הדגישה בנקודה זו, כי בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, כאשר מופעל עונש מאסר על תנאי, הרי שברירת המחדל היא ענישה במצטבר. הוטעם, כי הסייג, לפיו רשאי בית המשפט להטיל את עונש המאסר על תנאי בחופף, יתקיים אך ורק בהינתן טעמים מיוחדים, שלא מתקיימים בענייננו של הנאשם.
12. בדיון בפני עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש החורג ממתחם העונש ההולם לחומרה, במידה שאינה ניכרת, ולמצער להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל בהתאם לרף העליון של מתחם העונש ההולם שהוצע על ידה, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת וקנס.

טיעוני הנאשם לעונש

13. בפתח טיעוניו לעונש בפניי בישיבה מיום 6.10.15, ציין ב"כ הנאשם, כי בחג ראש השנה, במהלך מעצרו, הוצת גופו של הנאשם עת שישן על ידי עציר אחר ונגרמו לו חבלות בגין אושפז. מתיעוד רפואי

ומתמונות, שהגיש היום ב"כ הנאשם לתיק בית המשפט עולה, אכן, כי לנאשם נגרמו כוויות באזורים שונים בגופו וכי הוא אושפז בגין כך בבית חולים החל מיום 14.9.15 ועד ליום 17.9.15.

14. ב"כ הנאשם הביע בטיעוניו בפניי את מורת רוחו מטיעוני המאשימה לעונש וטען, כי טיעוני המאשימה זרים לתיק זה, כל שכן כשמדובר בכתב האישום המתוקן במתכונתו הנוכחית. ב"כ הנאשם הטעים, כי לאחר תיקונו של כתב האישום, העבירות בהן הורשע הנאשם הינן בסמכות בית משפט שלום, וכי אך ורק בשל כללי פרוצדורה נדון תיק זה בבית המשפט המחוזי, דבר שאין לזקוף לחובתו של הנאשם, כל שכן נוכח מחיקת עבירת השוד מכתב האישום.

15. באשר למתחם העונש ההולם, ביקש ב"כ הנאשם שלא לאמץ את מתחם העונש ההולם לו עותרת המאשימה בנסיבותיו של תיק זה. ב"כ הנאשם הפנה לשורה של פסקי דין (ראה נע/1) בהם נקבעו מתחמי ענישה בעבירות שוד וביקש להקיש מהפסיקה הנ"ל לעניין תיק זה, לקולה. ב"כ הנאשם טען, כי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם אין להתחשב בעברו הפלילי של הנאשם אלא לצורך קביעת מיקום הנאשם בתוך המתחם.

16. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הדגיש ב"כ הנאשם את הודאת הנאשם בשלב הראשוני של ההליך ואת החיסכון בהעדת המתלוננת הקשישה. ב"כ הנאשם הטעים, כי בהודאת הנאשם יש אלמנט של הפנמה וקבלת אחריות שלא ניתן לבטלו.

17. לעניין ניכוי ימי המעצר, סבר ב"כ הנאשם כי, על אף ניכוי ימי מעצרו של הנאשם במסגרת גזה"ד בתיק האחר, יש לנכות מתקופת מאסרו בפועל של הנאשם בתיק זה, למצער את תקופת המעצר מיום 23.7.15, שאז ניתן גזה"ד הנ"ל.

18. הנאשם במסגרת דבריו בפניי ביקש את רחמיו של בית המשפט.

דין ומסקנות

19. תיקון מס' 113 מתווה את העיקרון המנחה מיום 10.7.12 את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12, לא פורסם). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

20. על בית המשפט בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראה ע"פ 8641-12 מוחמד סעד נ' מ"י, פורסם בנבו, ניתן ביום 5.8.13).

21. ראשית יציין, כי אין חולק שהעבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, ולפיכך ייקבע להן מתחם ענישה הולם אחד. עוד אוסיף ואציין, כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע עבירת ההתפרצות לדירה ע"י הנאשם הינו, בנוסף לפגיעה ברכוש, אף פגיעה ממשית בתחושת הביטחון של מי שנפרץ ביתו - מבצרו. ברי, כי לתחושה הנ"ל נלווים צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבנות עבירות הרכוש בכלל ועבירות ההתפרצות למיניהן בפרט. להמחשת האמור לעיל יפים דבריו הבאים של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (21.12.2008):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ'עבירות נגד הרכוש' (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (שם, בפסקה 8, וראו גם, ע"פ 3297/10 וולקום נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.5.2012)).

22. הנאשם הורשע, כאמור, בנוסף לעבירת ההתפרצות לדירה והגניבה (גניבת סכום של 500 ₪ וכרטיס אשראי בדירת המתלוננת), גם בביצוע 4 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב, עבירות המגלמות בחובן פגיעה ברכושה של המתלוננת, זאת בצד העבירה של קבלת דבר במרמה הנעוצה בכך שהנאשם השתמש בכרטיס האשראי של המתלוננת בכוונה להונות וקיבל במרמה סכום של 4,000 ₪ מחשבונה. לא זו אף זו, הנאשם הורשע, בנוסף, בביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים, שהינה, בדומה לעבירת ההתפרצות לדירה, עבירה מסוג פשע. הערך החברתי, אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירה של דרישת נכס באיומים, הינו- בטחונה ושלומה של המתלוננת. בנקודה זו יוטעם, במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין, כי עסקינן במתלוננת קשישה בת 85 בעת האירוע, אשר הסתייעה בהליכון לצורך הליכה, דבר הממחיש את היות המתלוננת שבפנינו חסרת ישע. בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין הביע את מורת רוחו מביצוע עבירות מהסוג שבפנינו כלפי חסרי ישע בכלל וקשישים בפרט, תוך הדגשת הצורך בהחמרה בענישה במקרים כגון דא.

23. בע"פ 1041/14 ראיד קרקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.10.2014) נאמרו הדברים הבאים, אשר כוחם יפה בענייננו:

"אין צורך להכביר מילים בדבר החומרה היתרה הטמונה בעבירות אשר בביצוען הורשע המערער. בעבירות גניבה או שוד המכוונות כנגד קשישים נעוצה נבזות מיוחדת, המצדיקה השתת ענישה ממשית ומרתיעה הכוללת רכיב משמעותי של מאסר מאחורי סורג ובריח".

כמו כן, נאמרו הדברים הבאים בעניין הצורך של בתי המשפט להגן על חסרי הישע בחברתנו, לרבות הקשישים, זאת על ידי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו] (22.10.2013):

"בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על הצורך להגן ביתר שאת על אותם חלקים חלשים בחברה שקולם אינו נשמע, ביניהם גם הקשישים... אכן, בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תחכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופעיהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין -להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש. המגמה בה נקט בית משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים... מגמה זו נכונה וראויה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושת הביטחון שלהן, ולעודד עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות 'קלים' מסוג זה" [שם, פסקאות 17-19].

עוד יפים בענייננו הדברים הבאים שנאמרו ע"י כב' השופט ג'ובראן ב ברע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (מיום 22.4.2010):

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של 'וְהַדְרֹתָ פָּנֵי זָקֵן' (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באכלוסיה זו, וכל זאת ברוח הפסוק 'אַל-תִּשְׁלִיכֶנִי, לַעֲתַת זָקְנָה; כָּכֻלֹּת כָּחִי, אֶל-תַּעֲזָבֵנִי' (תהילים ע"א, ט') [...]."

24. ומהתם להכא:

במקרה דנן התפרץ הנאשם לדירת המתלוננת הקשישה ולאחר שהמתלוננת הורתה לנאשם להסתלק מן המקום, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שכיסה את ראשה במגבת של מטבח ודרש ממנה כי תיתן לו את כספה. לאחר שהמתלוננת מסרה לנאשם סכום כסף במזומן, דרש הנאשם כי תמסור לו את כרטיס האשראי שלה וכן את מספר הקוד הסודי של הכרטיס והמתלוננת, מפאת חששה מן הנאשם עשתה כן. אין צורך להכביר במילים באשר לחומרת מעשי הנאשם והתנהלותו כלפי המתלוננת הקשישה, כמו גם באשר לנזק הרגשי שנגרם למתלוננת בעטיו של הנאשם. לחובת הנאשם יש לציין, כי ביצוע עבירות כלפי קשיש מהווה כיעור מוסרי של ממש הפוגע בציווי האנושי "והדרת פני זקן". מנגד, אציין, לטובת הנאשם, כי הנאשם לא פגע פגיעה פיזית של ממש במתלוננת מעבר להשלכת המגבת על ראשה. עוד אציין, במסגרת הטעמים לקולא, כי עבירת ההתפרצות במקרה שבפנינו, הגם שברי כי בוצעה לאחר תכנון, לא הביאה לגרימת נזק לרכוש המתלוננת, שכן בוצעה בדרך של הסתת רשת בחלון אחד הסלון בדירת המתלוננת.

25. במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירות העיקריות שביצע הנאשם בנידון דידן (עבירת ההתפרצות לדירה והעבירה של דרישת נכס באיומים), תובא הפסיקה הבאה:

בת"פ 51065-03-14 (מחוזי חיפה) **מ"י נ' אברהם** (27.7.14) הושת בגזר הדין על נאשם שהורשע בביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים, בצוותא חדא עם אחר, ובאמצעות מברג וסכין, כמו גם בביצוע עבירה נלווית של גניבה, עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, זאת בהינתן עברו הפלילי המכביד של הנאשם. בנקודה זו יצוין, לטובת הנאשם שבפנינו, כי הנאשם בנידון דידן לא איים באמצעות סכין, אולם לחובתו יש לציין, כי הנאשם ביצע גם עבירה של התפרצות לדירה ועבירות רכוש נוספות, כל זאת כלפי קשישה חסרת ישע.

בע"פ 1938/13 **גרבאן נ' מ"י** (פורסם בנבו) ניתן ביום 27.2.14, הותיר על כנו בית המשפט העליון עונש של 36 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער שהורשע בגין ביצוע עבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין שלא כדין, זאת בהינתן עברו הפלילי המכביד של המערער.

ברע"פ 1223/14 **גוהרי נ' מ"י** (26.3.14) דובר במי שהורשע בביצוע עבירה של התפרצות לדירה, גניבה והונאה בכרטיסי חיוב ואשר הושת עליו עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שנותר על כנו, זאת בהינתן עברו הפלילי.

בת"פ (שלום ירושלים) 8283/08 **מ"י נ' אביטל ציון** (פורסם בנבו, 22.11.09) הושת על הנאשם שהורשע בביצוע עבירה של ניסיון להתפרץ לדירה, בצוותא חדא עם אחר, עונש של מאסר בפועל בן 36 חודש, וזאת בהינתן עברו הפלילי המכביד, כמו גם העובדה שהנאשם ביצע את העבירה עת שהיה תלוי ועומד נגדו תיק דומה בגין התפרצות לדירה בגניבה, במסגרתו שוחרר הנאשם ממעצר לצורך תהליך של גמילה.

26. בתיתי את הדעת לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ולמדיניות הענישה הנהוגה ולאחר שעיינתי באסופת הפסיקה שהגישו ב"כ הצדדים (תע/4 ונע/1) הגעתי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם במקרה שבפנינו נע בין עונש של 24 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 48 חודשי מאסר בפועל.

27. במסגרת בחינת הנסיבות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40 יא לחוק העונשין אציין, לטובת הנאשם, את הודאתו עובר לסיום פרשת התביעה, הודאה שחסכה הן מזמנו של בית המשפט והן ובעיקר את העדת המתלוננת. עוד אציין, לקולא, את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, כנטען ע"י הסנגור, כמו גם את הסבל שחוה הנאשם במסגרת תקופת מעצרו. ודוק, לנאשם נגרמו נזקים פיזיים כתוצאה מהתנכלות כלפיו בתקופת המעצר (ראה נע/2). ברם, מנגד, אציין את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל בחובו הרשעות קודמות בעבירות רבות מסוגים שונים - עבירות רכוש, אלימות וסמים. עונשי מאסר בפועל שהושטו בעבר על הנאשם לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות, כמו גם עונש המאסר על תנאי בן ה- 12 חודש התלוי ועומד נגדו והינו בר הפעלה בתיק זה.

בנקודה זו יצוין, כי בהינתן תיקון כתב האישום, באופן המקל עם הנאשם, בעיקר נוכח השמטת עבירת השוד מכתב האישום, אינני מוצאת לנכון לחרוג לחומרא ממתחם העונש ההולם הנ"ל, זאת חרף עברו הפלילי המכביד של הנאשם המלמד בדבר קיומו של סיכוי סביר לכך שהנאשם ישוב ויבצע עבירות. עם זאת, יודגש כי, בהינתן עברו הפלילי המכביד של הנאשם, יושת עליו עונש משמעותי של מאסר בפועל, תוך הפעלת עונש המאסר על תנאי בן ה-12 חודש במצטבר, כל זאת תוך הטלת עונש של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע על הנאשם ופיצוי לטובת המתלוננת.

28. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

למאסר בפועל לתקופה של 36 חודש, זאת מיום 18.10.15 (נוכח העובדה שבת"פ

15-01-56096, נוכחה בגזר הדין, שניתן ביום 23.7.15 (ראה תע/2), תקופת מעצרו של הנאשם, ועל רקע העובדה שתקופת המאסר בתיק הנ"ל הסתיימה ביום 18.10.15, תנוכה תקופת המעצר בתיק זה החל מן המועד הנ"ל).

הנני מורה בדבר הפעלת המאסר על תנאי בן ה-12 חודשים, שהושת על הנאשם בת"פ

11-12-33123, זאת במצטבר לתקופת המאסר בפועל הנ"ל.

סך הכל ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 48 חודש, החל מיום 18.10.15.

הנני מורה בדבר הטלת מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודש למשך 3 שנים על הנאשם, והתנאי הוא כי לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 ויורשע בגינה.

הנני מורה בדבר הטלת מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים על הנאשם, והתנאי הוא כי לא יבצע עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין התשל"ז-1977, או עבירה לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו-1986, ויורשע בגין אחת מהן.

הנני מורה לנאשם לפצות את המתלוננת פיצוי בסכום של 5,000 ₪, אשר יופקד על ידי הנאשם עבור המתלוננת בקופת ביהמ"ש, תוך 90 יום מהיום.

הנני מבכרת שלא להשית על הנאשם קנס כספי, זאת בהתחשב בכך שהושתה על הנאשם בתיק זה תקופת מאסר ממושכת וכן בתיתי את הדעת למצבו הכספי.

על המאשימה להמציא למזכירות ביהמ"ש, תוך 7 ימים, הודעה בכתב בדבר פרטי המתלוננת וכן להמציא למתלוננת העתק מגזר הדין.

זכות ערעור לביהמ"ש העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב חשוון תשע"ו, 04 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.